

[Carsten Andersen]

ninger om den pågældendes rent private forhold.«

I vejledningens kap. 3, 3. afsnit, står der:

»Retsplejelovens § 115 tænkes således som en hovedregel anvendt i tilfælde, hvor der, inden en konkret kriminalitetsforebyggende indsats påbegyndes, er behov for, at myndighederne mere uformelt drøfter barnets eller den unges forhold for i det hele taget at få klarlagt, om der er behov for en tværfaglig kriminalpræventiv indsats.«

Disse to udsagn, som hver for sig fortolker retsplejelovens § 115 b, er ikke samstemmende, idet det ene taler om børn og unge, som er »alvorligt truede af kriminalitet«, og om hensyn til barnets tarv, medens vejledningen taler om uformelle drøftelser om barnets eller den unges forhold for i det hele taget at få klarlagt, om der er behov for en indsats. Der er for frontmedarbejderne himmelvid forskel på de to fortolkninger.

Det kan være forbigået ministerens opmærksomhed, at der forelå en sådan fortolknings tvivl, og det vil derfor nu være naturligt at skabe sikkerhed i fortolkningen af retsplejeloven.

Svar (29/11 90):

Justitsministeren (Engell):

Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. S 30 indeholder Justitsministeriets vejledning nr. 163 af 17. august 1990 om udveksling af oplysninger i forbindelse med det kriminalitetsforebyggende samarbejde mellem politiet og kommunerne m.v. en beskrivelse af den nye bestemmelse i retsplejelovens § 115 b, som blev indsat i loven ved lov nr. 403 af 13. juni 1990 om ændring af retsplejeloven.

Vejledningen er som tidligere nævnt udarbejdet i fuld overensstemmelse med lovforslagets bemærkninger og de besvarelser og tilkendegivelser m.v., der er afgivet under Folketingets behandling af lovforslaget.

Spm. nr. S 174

Til *socialministeren* (16/11 90) af:

Taanquist (S):

»Hvilken hjemmel har ministeren til at henstille, at afgørelser, der tænkes omgjort af de sociale ankeinstanser, tilbagesendes til kommunerne til fornyet behandling?«

Begrundelse

Efter at ministeren i folketingsalen har tilkendegivet, at henstillingen til ankeinstanserne om at tilbagesende afgørelser, der tænkes omgjort, til fornyet behandling ikke er trukket tilbage, ønskes det oplyst, hvor ministeren har hjemmel til denne henstilling, og om ministeren vil trække henstillingen tilbage.

Svar (28/11 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg vil gerne indledningsvis understrege, at en henstilling begrebsmæssigt ikke er juridisk bindende for modtageren, og der kræves derfor ikke udtrykkelig hjemmel til at kunne udsende en sådan.

Heri ligger også, at der ikke er retsmidler til rådighed for håndhævelsen af en henstilling. Derimod har budskabet i en henstilling til formål at ændre modtagerens adfærd i en ønsket retning. Dette har for så vidt angår den nævnte henstilling haft betydning, fordi ankeinstansens prøvelse var begrænset til retlige spørgsmål og åbenbart urimelige skønsmæssige afgørelser.

Under hensyn til ophævelsen af bekendtgørelserne om begrænsninger i ankeinstansernes adgang til at efterprøve skønnet er der ikke længere behov for en henstilling om at vælge hjemvisning frem for andre afgørelsesformer. Jeg har derfor taget skridt til at ophæve den omhandlede henstilling.

Spm. nr. S 175

Til *miljøministeren* (19/11 90) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvordan vurderer ministeren indholdet i IUCN's resolutioner om forvaltningen af verdens havpattedyr ud fra et globalt miljømæssigt og ressourcemæssigt synspunkt under hensyntagen til forsigtighedsprincippet, og kan ministeren på den baggrund redegøre for den danske instruks til IUCN's generalforsamling i Perth, Australien, den 28. november-5. december 1990?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker en ressourcemæssigt og miljømæssigt faglig vurdering af spørgsmålet.

Der er talrige eksempler på, at miljøministeren med succes har anvendt argumenterne om